

Tabernakel 7

Een Bijbelstudie van Br. Joh. Braaksma over:

DE TABERNAKEL

Deel 7.

In het Nieuwe Testament heeft Jezus Christus vele namen, waar in alle Zijn heerlijkheid geopenbaard wordt. Openb. 19 vers 2 zegt:

“en Zijn ogen waren een vuurvlam en op Zijn Hoofd waren vele kronen en Hij droeg een geschreven Naam, die niemand weet dan Hijzelf”.

Zijn Naam is Jezus, de Christus; Hij wordt ook Lam Gods genoemd, ook Woord Gods, ook Here, enz.. Hij is ook de Wijsheid. Al deze namen laten een bepaalde hoedanigheid zien, zoals Hij voor ons wil wezen.

In het Oude Testament lezen wij in Ex.25 vers 21: *“Gij zult het verzoendeksel boven de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal”.* Vers 22 spreekt van *“de ark der getuigenis”.*

Die getuigenis: zijn de twee tafelen van de Wet. Deze heilige Wet wil de volmaakte wil van God tot uitdrukking brengen.

In Ps.40 vers 7-9 lezen wij: *“In slachtoffer en spijsoffer hebt Gij geen behagen. Gij hebt mij geopende oren gegeven, brandoffer en zondoffer hebt Gij niet gevraagd. Toen zei ik: Zie, ik kom; in de boekrol is over mij geschreven; ik heb lust, om Uw wil te doen, mijn God, Uw wet is in mijn binnenste”* (in de ark).

De volmaakte wet van God was in Hem, in Christus. Hij is volmaakt gehoorzaam. Zo is Jezus Christus gekomen in de volheid der tijden, geboren uit de maagd, geboren onder de wet.

In Zijn menselijke staat kreeg Hij ook deel aan de Israëel-gemeenschap, is Hij als Jood geboren en Hij heeft in deze vernederde, menselijke staat onder de wet geleefd. Maar Hij heeft deze wet volmaakt gehouden, want die wet was in Zijn binnenste: Hij kon niet anders, dan die wet doen, want Hij had lust, om de wil van Zijn Vader te doen. Hij was in alles de gehoorzame mens en dienstknecht! Hij zei: *“Dit is Mijn spijs en drank, dat Ik doe de wil van Mijn Vader”.*

Zo heeft Hij volmaakt de wet volbracht. Toen heeft Hij onze zonden, onze overtredingen op Zich genomen in Zijn Lichaam, van ons, die allemaal deze wet hebben overtreden.

Daarom stonden wij onder de vloek van God. Die wet veroordeelt ons tot de vervloekingsdood, tot een eeuwige verdoemenis.

Nu Hij deel gekregen had aan de menselijke staat, nam Hij al ónze ongerechtigheden op Zich.

Toen werd Hij onder die wet veroordeeld in onze plaats, en Gods toorn kwam over Hem.

Zo werd de eis van Gods Wet vervuld. Hij gaf Zich, als een slacht- en zondoffer voor ons allen!

Zo stierf Hij in onze plaats onder het oordeel van de wet en dus stierf Hij voor die wet.

Zo heeft Hij voor ons allen, die in Hem geloven en Hem aannemen, ook de wet volbracht, die u en ik niet konden volbrengen: Hij heeft het voor ons gedaan!

Als iemand de wet heeft overtreden en naar die wet zijn volle straf heeft ontvangen, dan is hij verder vrij van die wet. Jezus Christus stierf voor ons de zondedood, de vloekdood en zo is de wet aan ons voltrokken.

Daarom zegt Paulus in Gal.2 vers 19: *“Want ik ben door de wet voor de wet gestorven”.* En in vers 20: *“met Christus ben ik gekruisigd”.*

Toen Jezus stierf aan de vloekdood, stierf Paulus en ook allen, die in Hem geloven. Ik ben met Christus gekruisigd en met Hem gestorven, onder de wet veroordeeld, voor de wet gestorven. Wij leven nu in Christus, halleluja! Paulus zegt: *“Met Christus ben ik gekruisigd ,en toch leef ik, dat is, niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij!”*

Hij is nu mijn leven en als wij nu in Christus zijn, zijn wij niet alleen maar dood van Zijn dood geworden, maar ook leven van Zijn leven en met Hem opgestaan in nieuwheid des levens, wedergeboren.

De nieuwe mens, die geboren is uit God, heeft diezelfde wet nu ook in zijn binnenste, zijn ingewand.

Uw nieuwe mens heeft de volmaakte wet van God in zich; de nieuwe mens kan dus niet zondigen. Als wij nu zondigen, doen wij dat door het oude lichaam. Die in Christus geboren is, is volmaakt.

Alles, wat wij aan ware gerechtigheid en heiligheid Gods, aan het waarachtige en goddelijke leven bezitten, hebben wij van God ontvangen in Christus, en al het andere is van uzelf en heeft geen waarde. Tracht het ook niet vroom en goed te maken, maar leg het af. De oude mens is God een gruwel en is allang gestorven. Wat had ik lang moeite met mezelf, maar het is me geopenbaard door Gods Geest. Wij willen voor Hem leven, zoals het behoort, maar uit onszelf lukt het niet.

2.

Ik dank God, dat Hij me hiervoor de ogen heeft geopend. Hij, Christus, is nu mijn leven en Hij, die het beloofd heeft is getrouw, die het ook doen zal: Hij zal mij maken gelijk Hij is; dat is Zijn werk: geen vlees zal roemen. Ik zal ontvangen Zijn volmaaktheid, zoals Hij is. Dit ontvang ik uit genade, uit Hem. Zo is Jezus Christus het einde van de wet voor allen, die geloven, omdat nu de volmaakte wet van God in ons is, en werkzaam is door de Heilige Geest: de Christus in ons.

Het wonderbare werk in ons zal Hij voortzetten tot de dag van de voleinding. *“Wij zullen Hem zien, gelijk Hij is en aan Hem gelijk zijn”*.

Laten wij God danken voor deze wonderbare gave van Zijn Zoon, en laten wij Hem groot maken in die Zoon, die ook wonderbaar groot is en die zich uit liefde heeft overgegeven aan ons. Niet alleen heeft Hij die liefde gegeven aan het kruis, maar Hij geeft nog elke dag Zijn leven aan ons: Hij wil Zijn leven aan ons kwijt, totdat wij geheel in Hem, aan Hem gelijkvormig geworden zijn, zodat Christus alles en in allen zal wezen.

Nu wil ik u op het volgende wijzen: Er bestond in Israël geen verzoening, geen verlossing zonder de Ark, want alle bloedstorting, die op het brandofferaltair in de voorhof plaatsvond, van schuld- en zondoffers en andere offeranden, zouden zonder kracht zijn gebleven en zonder gevolg, als niet dat bloed, dat daar gestort was door de hogepriester, gebracht werd op de grote verzoendag binnen het Heilige der Heilige en gesprekend op het verzoendeksel.

Alleen als dat bloed daar gebracht werd, zodat het voor Gods aangezicht kwam, kon God daaraan Zijn goedkeuring geven.

Zo is ook Jezus Christus, nadat Hij Zichzelf als een smetteloos offer in de voorhof (dat is de aarde, dat is Golgotha), als een waarachtige offerande gebracht had voor God, nu als de waarachtige, eeuwige Hogepriester ingegaan met Zijn eigen bloed, om zó een eeuwige verzoening en verlossing tot stand te brengen. Wij lezen dit in Hebr.9 vers 11 en 12:

“Maar Christus, opgetreden als Hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met Zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf”.

Toen kon pas de verlossing werkelijk tot stand komen. Daarom ziet u, zonder de Ark geen verzoening en verlossing in het Oude Testament. En het was een afbeelding van Hem: want zonder Jezus Christus, die de Ark is, en nu in de troon van God zit, is er geen verzoening, geen verlossing, maar in Hem hebben wij de verlossing door Zijn dierbaar bloed. Hij is niet alleen onze eeuwige verlossing en verzoening, maar ook de eeuwige en waarachtige Hogepriester en Middelaar.

Wij lezen in Ex. 25 vers 21 en 22, in de afschaduwing: *“Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal. En Ik zal dáár met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken, wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal”*.

Er is maar één plaats, in het hele universum, in de hele schepping, waar God tot ons spreekt en dat is in Christus. God spreekt alleen en absoluut alleen dóór Zijn Zoon en komt door Christus tot ons, en wij alleen door Christus tot God: Hij is de enige Middelaar tussen God en mensen. Maar daar spreekt God ook over alles met ons. Wat een heerlijkheid! Zonder de Ark was er ook geen gemeenschap met God, geen heerlijke verbintenis met Hem.

Daarom zegt Paulus ook in 1 Tim.2 vers 5: *“Want er is één God en ook één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen”*.

Wij zien dus, dat deze Ark iets wonderbaars afschaduwet. Wij hebben daarom in Christus ook alles ontvangen. Wij gaan dit verder na uit het Oude Verbond.

U kent die geschiedenis wel, toen de Filistijnen de ark buit maakten en dat was onder de toelating Gods; immers Israël had zich zó verhard, dat God hen moest overgeven in de handen van zijn vijanden, waarop de ark weggehaald en naar de heidenen gebracht werd. Ziet u de afschaduwing?

Zo ook Jezus Christus; toen Hij, de waarachtige Ark, kwam, heeft Israël Hem verworpen, en is ook Hij naar de heidenen gegaan.

Als deze ark in die afschuwelijke afgodstempel van Dagon wordt gezet, dan valt die grote afgod languit van zijn voetstuk voor de ark neer.

De dwaze Filistijnen zetten die afgod weer op zijn plaats, maar het baatte niet veel, zolang de ark daar was, want de volgende dag lag Dagon weer languit vóór de ark en wel zonder kop en zonder handen, zodat hij niets meer kon doen, (dat kon hij toch niet).

Dit is het beeld van de zondaar, die afgodstempel van Dagon; want wij allen waren immers zulke gruwelijke afgodstempels, of wij nu heidens of christelijk grootgebracht zijn, hierbij is geen onderscheid. Maar is ons hart, ons innerlijk, wat een heiligdom behoort te zijn, niet een gruwel?

3.

Want er zitten afgoden in, en het meest ons eigen "ik", dat op de troon zit, als een verschrikkelijke afgod. Ook is ons lichaam vaak een zwijnenstal; maar dank, als wij Jezus Christus toe willen laten en Hem een plaats geven in ons hart en leven, want dán gaat er wat gebeuren. Dan vallen alle afgoden van hun voetstukken en deze worden allen een kopje kleiner gemaakt en krachteloos.

Waar Jezus op de troon komt, daar gaat de ander er af! En laten wij dan niet zo dwaas zijn, hen er weer op te zetten. De Filistijnen moesten een beslissing nemen, óf Dagon, óf de ark, maar niet beiden. Zij kozen voor Dagon.

Voor wie hebt u gekozen? Kiest u voor uzelf, voor uw eigen ik, voor uw eigen leven?

"Wie zijn eigen leven zal willen behouden, zal het juist verliezen, maar wie zijn leven zal willen verliezen om Jezus' wil, die zal het juist vinden, en behouden worden". Willen wij Jezus op de troon van ons hart toelaten, dan worden wij bevrijd van alle machten der zonde, die in ons heersen, die dan van hun voetstukken vallen, en krachteloos gemaakt worden. Zo wil Jezus op de troon van ons hart zitten: Hij is die ware Ark, geeft Hem de ereplaats, die Hem toekomt. Dan wordt u vrijgemaakt van alle machten van de duisternis, die in u heersen en dán is Jezus daar! Laten wij zo geheel beslissen voor Jezus! Heer, breek alles maar af.

Jezus rekent radicaal af met al onze vijanden, en ons eigen ik is onze grootste vijand, als wij Hem maar gewillig toelaten en Hém de plaats geven, die Hem toekomt in ons leven. Het is een vrije keuze. God dwingt niet. Kies heden, wie gij dienen wilt.

Als de ark in Jeruzalem gebracht wordt, trekt David zijn koningsmantel uit en gaat als een nederige dienstknecht, als een slaaf, in een linnen lijfrok springen en dansen voor de ark uit.

Waar de ark in het Oude Verbond de plaats kreeg, die hem toekwam en hij de ereplaats kreeg, ging er een kracht van de ark uit. Dan gaat de koningsmantel af en verliest de mens zijn eigen waardigheid, zijn eigen fierheid en hoogmoed, prijst God!

Waar Jezus Christus het Centrum gaat worden, gaat onze eigen grootheid volledig weg en wij worden nederig, dan gaan het koningskleed en de profetenmantel af en het voorgangersjasje gaat ook uit, en wij worden allen aan elkaar gelijk, want Jezus zegt: *"Gij zijt allen broeders"*. Dat is de ware Gemeente, want één is uw God en één is uw Heer: Jezus Christus, en gij zijt allen broeders onder de broederen. Hij moet de plaats krijgen, die Hem toekomt, dan gaan wij Zijn heerlijkheid zien.

Dan komt er ook direct bespotting en vervolging voor het volk van God en dan worden wij niet meer geëerd. David werd door zijn eigen vrouw niet meer geëerd: zij verachtte haar eigen man. Maar wat zegt David: *"Voor die ark zal ik mij nog nederiger betonen en mij nóg geringer maken, nog geringer dan de geringste slavin"*, voor die Ark, voor Jezus! God geve, dat wij dit gaan verstaan!

Zo gaat de Heer radicaal afrekenen met al onze vijanden en dat zijn onze hoogmoed, onze zelfverzekerdheid en onze eigen eer en grootheid! Het is de Heer, die alles doet!!

Hij rekent ook radicaal af met alle vijanden buiten ons: satan en zijn demonen. Num.10 vers 35 zegt(en het is een beeld van Hem, die komen zou): *"Wanneer nu de ark(niet Mozes had de leiding ,maar de ark) opbrak, zei Mozes: Sta op, Here(Mozes zag de Here in de ark),opdat Uw vijanden verstrooid worden en Uw haters van Uw aangezicht wegvluchten"*.

Zo hadden zij ook overwinning door middel van deze ark op hun uitwendige vijanden. Denk maar aan het geweldig versterkte Jericho, hoe Israël dat heeft ingenomen: niet door wapengeweld of eigen kracht, maar de ark ging voor hen uit en zeven dagen gingen zij om de stad en toen, op het geloofsjuichen en de geloofsjubel voor de ark, voor de Heer, viel het bolwerk van de vijand en stortten de muren in.

De Ark is alles! Als wij achter Jezus gaan en Hem de leiding geven en in het geloof juichen, dan zullen alle bolwerken van de vijand vallen, halleluja! Daarom moet Hij ook de plaats in ons leven krijgen, die God wil, dat Hij zal hebben. Hij heeft Hem tot Here en tot Christus gemaakt en Hem een Naam gegeven, die boven alle namen is.

Wij lezen in 1 Sam.4, dat de vrouw van Pinéhas zwanger was. Toen zij hoorde, dat de ark buitgemaakt was, haar man omgekomen, haar zwager eveneens én haar schoonvader Eli, baarde zij een zoon; maar in al deze smart en vreugde van de zoon, was zij gebroken, omdat de ark weg was, de eer van Israël.

Vers 20-b en 21 zegt: *"Maar zij antwoordde niet en sloeg er geen acht op."*

Zij noemde de jongen Ikabod en zei: weg is de eer uit Israël, omdat de ark Gods was buitgemaakt...". Dát bezielde haar.

Wij mogen wel eens nadenken over deze Joodse vrouw. Dat zij een zoon ter wereld had gebracht, én het leed, dat zij in haar leven had ervaren, was niet gering; dat alles kwam volkomen op de achtergrond bij dat éne: de ark is weg en dan is alles weg!

Dat ook wij slechts de Here Jezus op de voorgrond plaatsen, en onze eigen eer en leed op de achtergrond. Dus altijd eerst de eer zoeken van Hem, opdat Hij de eerste plaats krijgt in ons hart en leven, in ons gezin en in onze Gemeente. Dan zal alles er anders gaan uitzien. Het gaat om Hem, om Zijn eer!

Zo zien wij dus al in het Oude Testament afgeschaduwd, hoe de ark een volkomen overwinning gaf op de inwendige vijand en afgoden, en op de uitwendige vijanden en bolwerken van de vijand.

David geeft de ark een bijzondere naam in Ps.132 vers 7 en 8: *“Laten wij zijn woning binnengaan, laten wij ons neerbuigen voor Zijn voetbank. Sta op, Here, naar Uw rustplaats, Gij en de ark Uwer sterkte”* (de Oude Vertaling heeft *“ark van Gods kracht”*). David had ervaren, wat een kracht van de ark uitging, zodat de vijanden verstrooid werden en de bolwerken van de vijanden ineenstortten.

Wij hebben toch in Jezus Christus een wonderbare Verbondsmiddelaar gekregen, een heerlijke Hoge priester, die niet alleen voor ons bidt, maar ons ook aangordt met Zijn kracht.

Wie is uw kracht? Of is het eigen kracht? Maar dan hebben wij nederlaag. David boog zich neer, d.w.z. hij vernederde zich en werd niets voor Hem en zó werd hij aangedaan met kracht van Hem

Zoals Paulus het zegt in Phil.4 vers 13, en dat is het geheim van het overwinnend leven!: *“ik vermag alle dingen in Christus, die mij kracht geeft”*. Want Hij is waarachtig de Ark van Gods sterkte. Hij gordt ons aan met kracht van omhoog. Hij is het, die voor ons strijden zal, en wij zullen stil zijn; wij zullen Hem slechts de plaats geven in ons hart en leven, die Hem toekomt, en dan is Hij het in u en door u, prijs Zijn Naam!

Hij is de Doper met de Heilige Geest, en Hij vervult ons met de kracht van de Geest.

Wij gaan terug naar Num. 10 vers 33: *“Toen braken zij op van de berg des Heren en trokken drie dagreizen ver, terwijl de ark van het verbond des Heren vóór hen uit, optrok, om voor hen een rustplaats te zoeken”*.

Het was de ARK, die Israël door de woestijn leidde.

Het was de ARK, die hun de weg voorging; zij moesten volgen.

Het was de ARK, die voor hen een rustplaats opzocht, want zij gingen van rustplaats tot rustplaats, totdat zij tenslotte in het land van de rust zouden komen.

Het was dus de Ark, die hun Leidsman was, die ook tijdens de woestijnreis steeds voor pleisterplaatsen zorgde, zodat het niet te zwaar werd.

Het is Jezus Christus, die wij in de Ark afgeschaduwd zien, die de waarachtige verzoening is en de waarachtige Hoge priester, die voor ons strijdt en al onze vijanden voor ons overwonnen heeft, en die ons ook dagelijks wil leiden in dit leven, in de woestijnreis van alledag. Wij zijn nog niet in het land van de rust, al hebben wij hier reeds een rust in Hem! Bij Israël ging het ook van rustplaats tot rustplaats, maar wij zijn nog niet dáár, waar Hij ons een plaats bereid heeft.

Wij verwachten Hem nog en Hij komt spoedig, Prijs Zijn Naam!

Het was de ark, die Israël de weg wees, en het was een wonderlijke weg, een weg, die geen mens zou gegaan zijn. Hebt u wel eens op de kaart gezien hoe die weg ging? Zij moesten steeds naar plaatsen, waar zij nieuwe ervaringen met de Heer zouden hebben, een nieuwe beleving, een nieuwe beproeving, om God méér te leren kennen, opdat zij klaargemaakt zouden worden voor de heerlijkheid, die komen zou.

“Al de weg leidt mij mijn Heiland”, en Hij gaat vóór, niet wij voor Hem uit, maar wij achter Hem!

“Weest gij lieden dan, als degenen, die op hun Heer wachten”!

Velen vinden dat moeilijk en willen Jezus vooruitlopen, ook in bekering van man en vrouw of kinderen.

Wij nemen het zelf in onze handen; en wat verknoeien wij dan de zaak. Ga achter Jezus en wacht op uw Heer. Hij gaat vooraan, Hij wijst de weg. Hij weet de tijd, de juiste tijd, uw tijd! Hij weet het alleen!

In Num. 10 vers 36 lezen wij: *“En wanneer zij bleef rusten, zei hij(Mozes): “Keer weer, Here, tot de tienduizenden van de duizenden Israëls”*. Onder de hoede van de ark waren zij veilig.

Maar, ik wil u nog op iets wijzen.

Al ging de ark voor Israël uit, al moesten zij allen de ark volgen en het oog er op gericht houden, zij zagen de ark niet, zoals hij er in werkelijkheid uitzag. Als zij optrokken, moest het voorhangsel afgenomen worden en over de ark gelegd worden, zodat het voorhangsel de ark aan het oog onttrok. In Num. 4 vers 5 lezen wij: *“Bij het opbreken van de legerplaats zullen Aaron en zijn zonen (dit is een bevel van God) naar binnen gaan en het bedekkend voorhangsel afnemen en daarmee de ark van het getuigenis bedekken”*. Wel waren zij bij de ark, maar die was bedekt door het voorhangsel(zijn vlees, dat gescheurd is geworden op Golgotha's kruis). Wij hebben Hem niet gezien, zoals Hij in werkelijkheid is.

Toen Jezus onder ons als mens verkeerde, was Zijn heerlijkheid verborgen in dat vleselijke lichaam; dat was Zijn bedekking. Hij zag er aan de buitenkant uit als een gewoon mens. Men kon niet zien, dat in die mens al de heerlijkheid Gods was.

Aan de ark zaten draagstukken, die er nooit uitgenomen mochten worden en deze draagstukken staken uit, die werden wél gezien. Dit betekent, dat Hij, die nog verborgen is naar Zijn wezen, toch onder ons is en met ons gaat door deze wereld: *“Ik ben met u, al de dagen tot aan de voleinding der wereld”*.

Voor de priesters moesten zorgen, dat het volk Hem zag en schouwde, zoals Hij is, om ons te leiden alle dagen.

Zo ging de ark hen voor, de hele woestijnreis, totdat zij aan het eind van de reis kwamen en zij het beloofde land ingingen. Wij lezen in Jozua 3 vers 15 en 16: "... dat, zodra de dragers van de ark aankwamen bij de Jordaan en de voeten van de priesters, die de ark droegen, aan de oever in het water gedompeld waren - de Jordaan nu was geheel buiten zijn oevers getreden gedurende de ganse oogsttijd - het water, dat van boven afkwam, bleef staan; het rees op als een dam, zeer ver weg bij Adam, de stad, die bezijden Zarethan ligt, terwijl het water, dat afvloede naar de zee van de Vlakte, de Zoutzee, volkomen werd afgesneden".

Het volk moest na de woestijnreis ingaan in het beloofde land. Maar er was nog een scheiding tussen hen en het beloofde land: de Jordaan, die in die tijd overvol van water was. En wat gaat er nu gebeuren?

Het is weer de ark, die voorgaat. Zo gauw de priesters, die de ark dragen, hun voeten in het water van de Jordaan zetten, worden de wateren afgesneden en staan, een muur; de overvolle Jordaan wordt doorbroken, en de ark blijft er middenin staan, zodat het hele volk er door kon trekken en uit het woestijnleven kon overgaan naar het leven in het beloofde land.

De Jordaan is het beeld van de doodsrivier, die komt vanaf Adam, zegt het Woord. Is het daar niet begonnen?!

Dat is geen toeval; zij liep uit in de Vlakte, de Zoutzee, waar een eeuwig verderf was, waar de steden Sodom en Gomorra lagen, die onder de toorn van God gekomen waren, omdat de maat vol was.

De Zoutzee is het beeld van de eeuwige dood, maar deze doods macht is doorbroken geworden door de Ark, Jezus Christus. Hij heeft de dood overwonnen!

Hij heeft ook de machthebber van de dood, de duivel, onttroond.

Hij is nu het Leven en de Opstanding: "*Die in Mij gelooft zal leven, ook al is hij gestorven*".

Hij, die ons reeds hier het eeuwige Leven geeft, brengt Zijn volk ook in het beloofde land; maar dit sterfelijke lichaam is nog de belemmering, zoals ook Israël nog één belemmering had: de Jordaan.

Maar, als Jezus komt op de wolken des hemels voor Zijn Gemeente, om haar te brengen in het beloofde Land, in het Vaderhuis met de vele woningen, waar Hij nu onze plaats aan het bereiden is, dan wordt ook voor ons dit sterfelijke, vergankelijke lichaam veranderd in een onsterfelijk en onvergankelijk lichaam.

Wij zullen een lichaam krijgen aan Hem gelijkvormig, een verheerlijkt opstandingslichaam, dat niet sterven kan, want Jezus is Overwinnaar!

Jozua 3 vers 15 zegt: "*De Jordaan nu was geheel buiten zijn oevers getreden gedurende de ganse oogsttijd*". Dus, wanneer zal dat gebeuren? Als de oogsttijd aangebroken is.

Nog is de Heer Zijn oogst aan het klaarmaken, en is de hele oogst nog niet rijp; maar als zij gerijpt is, komt Hij eerst Zijn eerstelingen binnenhalen, want de oogst is nooit op één dag klaar.

Er is een vóór-oogst en een ná-oogst. De voor-oogst is vóór de grote verdrukking en voordat de antichrist zich openbaart; de na-oogst is tijdens de grote verdrukking en na de grote verdrukking. De voor-oogst is de Bruid van het Lam, die als eerste binnengaat: De Gemeente, die Zijn lichaam is.

De Jordaan was buiten zijn oevers getreden. Is het dodenrijk vandaag niet vol en wordt het niet elke dag voller? Het is de oogsttijd!

Rampen gaan over deze wereld en zij worden steeds groter, want Jezus komt spoedig! En te midden van al dit ontzettend gebeuren in de wereld, zal Jezus komen om voor ons de doods Jordaan te doorbreken, want Hij Zelf heeft die al doorbroken.

Jozua 3 vers 4 zegt, dat het volk achter de ark aan moest, zodat het na het woestijnleven in het verheerlijkte, nieuwe leven kon komen: "*Er zij echter tussen u en haar een afstand van ongeveer tweeduizend el lengte*"; dat betekent ongeveer 2000 jaar tussen Jezus, die voorging en de Gemeente, die Hem achterna komt.

Er gebeurt nog iets geweldigs:

Als dit voorhangsel van ons valt, en ons sterfelijke lichaam gescheurd en veranderd zal worden, dan gebeurt het, dat wij de Ark zullen zien.

Zijn kinderen zullen Hem zien, de anderen niet: Israël en de volkeren-wereld zullen Hem niet eerder zien, dan dat Hij mét Zijn Gemeente terugkomt op deze aarde, om als Koning en Rechter deze wereld te gaan richten.

Hebr. 9 vers 28 zegt dit duidelijk: "*Zo zal ook Christus, nadat Hij Zich eenmaal geofferd heeft om de zonden van velen op Zich te nemen, voor de tweede keer, zonder zonden aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten*".

Dit is de Gemeente, die een hemelse roeping heeft in tegenstelling met Israël, dat een aardse roeping heeft.

Daarom staat er in Joz.3 vers 2: *“Na verloop van drie dagen gingen de opziensers de legerplaats door en zij gaven het volk dit bevel: Zodra gij de ark van het Verbond van de Here, uw God ziet en de Levitische priesters, die haar dragen, dan zult gij ook van uw plaats opbreken en achter haar aantrekken”*.

Israël kreeg toen een nieuwe visie op de ark, een nieuwe openbaring. Hij, die de grote verzoendag ook volkomen vervult, heeft deze tot op de huidige dag voor de helft nog niet vervuld.

De hogepriester moest n.l. op de grote verzoendag tweemaal ingaan met het bloed: de eerste maal voor zich en zijn huis(de priesters), en daarna komt hij uit het Heilige der Heiligen en verenigt zich met zijn huis in het Heiligdom. Voor de tweede maal gaat de hogepriester met het bokkenbloed verzoening doen voor het volk van Israël. Dan keert hij terug uit het Heilige der Heiligen, verenigt zich met zijn huis(de priesters) om naar de voorhof te gaan, waar het volk Israël was vergaderd.

Hetzelfde gebeurt met het bloed van Jezus. Hij is al ingegaan in het Heilige der Heiligen met Zijn eigen bloed voor de verzoening van Zijn Gemeente (Zijn Huis). Maar dan zal Hij Zich eerst verenigen met Zijn Huis en dat gebeurt in het Heiligdom(de hemelse gewesten).

Voor de tweede maal komt Jezus met Zijn Huis naar de aarde(de voorhof), om verzoening te doen voor Israël.

Zo wordt alles vervuld, wat geschreven staat. Jezus zegt in Matth. 5 vers 17 en 18: *“Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied”*.

Zo hebben wij een heerlijke toekomst en zullen Hem zien, gelijk Hij is, en wij zullen ingaan in Zijn heerlijkheid. Wat hebben wij een wonderbare Ark, die ons ook brengt door de doodsrivier heen in het Beloofde Land. Het boek Jozua is profetie voor deze tijd!

Alle aanhalingen in het Nieuwe Testament van vervullingen, die Jezus vervuld heeft, zijn uit de vijf boeken van Mozes; alleen in Hebreeën staat er iets van Jozua, als toekomstende.

Als zij, onder leiding van Jozua, ingegaan zijn, houdt het manna op en mogen zij eten van het overjarig koren van net land. Nu voedt Hij ons dagelijks: *“Geef ons heden ons dagelijks brood”!*

Dit is niet alleen voor onze stoffelijke behoeften, maar veel meer voor onze geest en ziel, en wij krijgen genade op genade.

Velen willen genade hebben voor toekomstige dagen, maar daar hebben wij niets aan; zo was het manna voor morgen bedorven. Wij hebben genade nodig voor vandaag.

Er zijn mensen, die zeggen: “ik ben wel een kind van God, maar toch ben ik bang, als de dood komt”.

Maar als men vandaag nog niet hoeft te sterven, dan heeft men geen genade nodig om vandaag te sterven, maar genade nodig om te leven. Als men nog moet leven, heeft men niets aan stervensgenade. Maar als men moet sterven, geeft de Heer op die dag stervensgenade. Een kind van God gaat niet dood, maar gaat naar de Heer Jezus toe, want ontslapen betekent wakker worden. Als wij dáár gekomen zijn, houdt het manna op en leven wij uit Zijn volheid, onbegrensd.

In de ark lag de bloeiende staf van Aaron. Met dit teken had God aangewezen, wie Hij geroepen had tot hogepriester, want toen anderen het ook wilden zijn, moest Mozes twaalf dorre stokken leggen in het Heilige der Heiligen. Slechts één daarvan ging er in die nacht bloeien met amandelbloesem en vrucht dragen; en dat was de staf van Aaron, die door God geroepen was.

Zo hebben wij in Jezus Christus de waarachtige Verbondsmiddelaar gekregen, zoals Hebr.5 vers 4 zegt: *“En niemand matigt zichzelf die waardigheid aan, maar men wordt ertoe geroepen door God, zoals immers ook Aaron”*. Zo heeft God ook Jezus geroepen onder eedzwering: *“Gij zijt Hogepriester tot in alle eeuwigheid(vers 6)”*.

En in Hebr.7 vers 24 staat: *“maar Hij heeft, juist doordat Hij in eeuwigheid blijft, een priesterschap, dat op geen ander kan overgaan. Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten”*.

En nog in Hebr.8 vers 6: *“Nu echter heeft Hij(Jezus Christus) een zoveel verhevener dienst verkregen, als Hij de Middelaar is van een beter verbond, waarvan de rechtskracht op betere beloften berust”*. In de Ark (Jezus Christus) zien wij de waarachtige Hogepriester, die van ons, dorre stokken, vrucht dragende ranken maakt, zodat wij in Hem in één dag tot vrucht dragen kunnen komen. Hoe jammer, dat er mensen zijn, die jarenlang Jezus kennen, en nog nooit tot vrucht dragen gekomen zijn.

Als ons leven Jezus is, kan het niet anders, dan dat het komt tot vrucht dragen, want het is: *“Hij in ons”* en *“De rank, die in Hem blijft draagt veel vrucht”*. Dat kan niet anders, want het is Zijn leven, dat zich in de rank gaat openbaren. Laten wij ook daarom Jezus de plaats geven, die God wil, dat Hij zal hebben in ons leven en in onze samenkomsten. Hij het Centrale Middelpunt, laat Hij de eer hebben, de eer van alles, boven ons eigen verdriet en bekommernissen, maar ook boven onze vreugde.

Wat horen wij van veel christenen, die het altijd druk hebben over moeilijkheden hier en daar ,maar wij moeten het niet steeds over die dingen hebben, maar nooit uitgesproken zijn over de heerlijkheid van onze Heiland.

Als wij het daarover hebben, komt al het andere vanzelf in orde. *“Zoek eerst het Koninkrijk Gods en Zijn heerlijkheid en al het andere wordt u toegeworpen!”*

In de ark was ook een kruik met het manna, het beeld van het waarachtige leven Gods, het eeuwige leven. Laten wij Hem prijzen, die ons van God gegeven is en die van God voor ons geworden is alles: wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing; een eeuwig wonderbaar Leven.

Wij lezen nu Ex.25 vers 16-22: *“In de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal. Ook zult gij een verzoendeksel van louter goud maken, twee en een halve el lang en anderhalve el breed. En gij zult twee cherubs van goud maken, van gedreven werk zult gij ze maken, aan de beide einden van het verzoendeksel. Maak één cherub aan het ene einde en één cherub aan het andere einde; uit één stuk met het verzoendeksel zult gij de cherubs op zijn beide einden maken. De cherubs zullen twee vleugels uitgespreid houden naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel bedekkende en hun aangezicht naar elkaar gericht; naar het verzoendeksel zullen de aangezichten van de cherubs gericht zijn. Gij zult het verzoendeksel boven op de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal. En Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal”.*

Wij willen nu zien, wat het verzoendeksel te betekenen heeft en ook de cherubs, die daaruit verrijzen. Het verzoendeksel is het kardinale punt van de verzoening, dus zonder verzoendeksel is er geen verzoening mogelijk. Wél werd het bloed gestort in de voorhof op het koperen brandofferaltaar(het kruis), maar deze bloedstorting zou geen gevolg hebben, als de hogepriester niet met datzelfde bloed inging in het heilige der Heiligen op de Grote Verzoendag, om de verzoening werkelijk aan te brengen; want het bloed, dat in de voorhof gestort was, moest gesprenkeld worden op de weg naar de ark(er was een heel pad van bloed), maar bovenal moest het zeven maal gesprenkeld worden op het verzoendeksel, zodat daar het bloed van de verzoening voor Gods aangezicht kwam.

Zó kon alleen het bloed van de verzoening zijn gevolgen hebben en kon de verzoening werkelijk aangebracht worden.

Zonder ark en zonder verzoendeksel is géén verzoening mogelijk, want dáár moest het bloed de schuld wegdekken voor Gods aangezicht!

En zo weten wij, dat Jezus Christus de Vervuller daarvan is, omdat Hij Zichzelf gaf als een verzoening door op Golgotha's kruis te sterven, waar Zijn dierbaar bloed uitgestort is als een losprijs; en hoe Hij, als de waarachtige Hogepriester met Zijn eigen bloed ingegaan is in het Heilige der Heiligen, om voor Gods aangezicht te verschijnen en zó de verzoening tot stand te brengen. Dat verzoendeksel is dus ook Jezus Christus, zoals alles Jezus is.

Als Johannes het hemelse visioen van Openb.5 heeft, ziet hij, hoe Jezus Christus het Middelpunt van de troon Gods is.

De Ark is in werkelijkheid de troon van God. Johannes ziet Hem dus niet alleen als Jezus Christus, maar als het geslachte Lam, dat is het verzoendeksel, het Lam met Zijn wonden, waardoor de verzoening is aangebracht en waarom zij, die om die troon zitten, de vertegenwoordigers van de Gemeente, zingen: “Gij zijt geslacht en Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed”.

Dit komt ook zo prachtig uit in Hebr.9 vers 5: *“Daarboven waren de cherubs van de heerlijkheid, die het verzoendeksel overschaduwden”.*

Nu heeft de Heilige Geest, die de mannen Gods de woorden inademde, die zij neerschrijven moesten(de Bijbel is in de grondtekst woordelijk geïnspireerd), voor het woord “verzoendeksel” hetzelfde laten neerschrijven als in de Romeinenbrief voor de Here Jezus. Rom.3 vers 25 zegt: *“door de verlossing in Christus Jezus, Hem heeft God voorgesteld als zoenmiddel”.* Deze woorden “zoenmiddel” en “verzoendeksel” zijn in het Grieks hetzelfde woord: n.l. “hilastèrion”. Hier zien wij dus, dat het verzoendeksel het verzoenmiddel is, en dat is Christus.

Dit verzoendeksel is dus Jezus Christus als het geslachte Lam, dat door Zijn bloed onze zonden voor Gods aangezicht volkomen heeft weggenomen.

Niet alleen op deze aarde wordt de kracht van het bloed van het Lam geprezen, maar ook in de hemel, en niet alleen voor deze tijd, maar voor alle eeuwigheid der eeuwigheden, zoals wij lezen in Openb.5 vers 9-b van de 24 oudsten en de 4 levende wezens, als vertegenwoordigers van de levende Gemeente, die met elkaar maar één lofprijzing en aanbidding hebben voor het Lam: *“Gij hebt hen(ons) voor God gekocht met Uw bloed, uit elke stam en taal en volk en natie; en Gij hebt hen(ons) voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij(wij) zullen als koningen heersen op de aarde”.*

Wat is immers het geval? Dit verzoendeksel sluit de ark af en in die ark moest de getuigenis gelegd worden, de twee tafelen van de wet, waarvan wij gelezen hebben in Ex.25 vers 21.

Welke twee stenen tafelen waren dat?

Dat waren niet de eerste twee stenen tafelen, die God Zelf gemaakt en met Zijn vinger beschreven had. Want toen God deze twee stenen tafelen aan Mozes gaf, waren de kinderen Israëls al bezig deze wet te overtreden.

Tevoren hadden zij gezegd, dat zij naar al Gods woorden van deze wet zouden doen, maar terwijl Mozes nog op de berg was en de tafelen in ontvangst nam van God, overtreden zij al het verbond en de wet. Toen Mozes beneden kwam, dansten zij om het gouden kalf, en de toorn Gods ontstak in Mozes, waarna hij de twee stenen tafelen met geweld neergooide, want zij hadden ze gebroken. Zo werd deze wet geschonden en aan gruzelementen geslagen aan de voet van de berg. Gods verterend oordeel ging uit, en direct vielen er 3000 onder Israël.

Wat ging er toen gebeuren?

Toen zei God tegen Mozes: *“Ga uit die vergadering, want Ik zal hen in een ogenblik verteren”*.

God kan met de oude mens niets doen, die is veroordeeld door de heilige wet en ontkomt er niet aan.

En God zei tot Mozes: *“U zal Ik maken tot een groot volk”*. Dit is profetie. Maar dan zet Mozes zichzelf voor het volk in (Ex.32 vers 11).

Mozes is een type van Jezus Christus; hij is een middelaar van het Oude Verbond. Dat is ook Gods plan. Het Adams Geslacht, dat overtreden en Gods wet geschonden heeft, ligt onder de vloek van God, onder een eeuwig oordeel.

Maar God zegt: *“Uit die waarachtige Middelaar, waarvan Mozes slechts een type was, uit Jezus Christus schep Ik Mij een nieuw mensengeslacht, dat Mij dienen zal”*.

Mozes ging met voorbede in tot God en zei: *“Heer, als Gij hun dit niet kunt vergeven, deze ontzettende zonde, delg mij dan maar uit het levensboek”* (Ex. 32 vers 32), opdat toch het oude volk verzoend zou worden en een groot volk zou worden.

Ook Jezus, de Zoon, als de waarachtige Middelaar, zette Zichzelf in, Hij gaf Zich volkomen, heel Zijn leven. Mozes was het type van Jezus, en God heeft het voorstel aanvaard.

Wel schept Hij uit Christus een nieuw mensengeslacht, maar dit kwam toch voort uit het oude, dat in Christus mee gekruisigd en gevonnist is voor de overtreding van de wet; want heel het Adams-geslacht ligt onder de vloek van God, omdat zij overtreders van de wet zijn.

Maar God heeft de vloek voltrokken op Golgotha's kruis, waar Jezus Christus voor ons een vloek geworden is op dat hout. Hij heeft voor ons, die door geloof in Hem wedergeboren zijn, de wet volbracht.

Nu zei God tegen Mozes: *“Maak u een tweede stel tafelen en klim tot Mij op, opdat Ik er opnieuw de wet met Mijn vinger op schrijf* (Ex. 34 vers 1)”. Hierbij is Mozes de maker en niet God.

Terwijl van het eerste stel God, zowel de Maker was, als ook Degene, die het schrift er op had gesteld, zo was Mozes bij het tweede de maker, maar het schrift was weer van God.

De volle eis van God hebben wij allen gebroken, maar de waarachtige Mozes, de waarachtige Middelaar is gekomen in een vlezen tafel (d.i. zijn lichaam).

Hij werd geboren en nam onze menselijke staat aan en *“kreeg een vlees aan dat van de zonde gelijk”* (Rom.8). Hij had geen zondig vlees, maar was toch voortgekomen uit Adams geslacht, opdat God nu in Zijn vlees onze zonde zou veroordelen.

Zo zien wij, hoe Jezus Christus volmaakt de wet van God vervuld heeft.

Hij was in alles volkomen gehoorzaam, want toen Hij hier op aarde wandelde, heeft Hij getoond, dat Hij de wet in Zijn binnenste had.

En nu moest dit tweede stel wetstafelen in de ark gelegd worden en weg gedekt worden door Zijn bloed: Hij is de Vervuller en alleen in Christus hebben ook wij de wet vervuld, in Hem.

“Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens (Adam) zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van Eén zeer velen rechtvaardigen worden.” (Rom.5 vers 19)

En nu komen wij als gelovigen in, Christus uit Hem voort. Wij sterven met Hem in Zijn kruisdood aan onze oude staat, maar wij ontvangen in Hem een nieuwe staat, de staat van Christus, de staat van het eeuwige Zoonschap Gods.

Zoals wij uit Adam de zondige natuur ontvangen hebben, zo ontvangen wij nu in Christus de Goddelijke natuur.

Zoals wij in Adam allen overtreders moesten zijn, zo hebben wij nu in Christus, Gods wet geschreven in ons hart en in ons verstand. Dat is dus de nieuwe mens in Christus.

Weet u wie die nieuwe mensen zijn in Christus?

Dat zijn zij, die ophouden de oude persoonlijkheid te zijn, die zij eerst waren, doordat zij met Hem zijn mede-gekruisigd. Ons eigen "ik" gaat er dus radicaal aan! In Christus zijn wij niets anders meer dan een vervulling van Hem of anders gezegd: de Gemeente is de vervulling van Jezus Christus. In de Gemeente heeft Jezus Zichzelf vermenigvuldigd.

Zolang de graankorrel niet sterft, blijft zij op zichzelf, dus alleen; maar als de korrel in de aarde gaat en sterft, wordt zij een plant, krijgt een stengel en een halm, waaruit de aar komt, waarin de korrel zich honderdvoudig vermenigvuldigt. Er zijn geen andere korrels of producten aan toegevoegd, maar het is dezelfde korrel, die zichzelf vermenigvuldigt, en deze nieuwe korrels zijn precies dezelfde als de oorspronkelijke.

Zo vermenigvuldigt Jezus Christus Zich in Zijn Gemeente. Er komt een einde aan onze oude persoonlijkheid; wij worden nieuwe korrels uit Christus. Daarom, niet ik leef meer, maar Christus leeft in mij!

Wat is dus ons nieuwe ik? Jezus Christus!

Zo zijn Jezus Christus en Zijn Gemeente Eén: Hij als Hoofd, Zijn Gemeente als Zijn Lichaam.

Kinderen Gods, hebben wij door de Heilige Geest deze nieuwe denkwijze geleerd of denken wij nog altijd naar de oude gedachte van Adam?

Is het nog altijd ik, en altijd ik?

Paulus schrijft haast nooit over ik, maar over wij. Hij kent alleen de wij-vorm; want Paulus leeft niet meer, maar het is nu Christus en de Gemeente. Dat is de nieuwe Ik.

Het is de wil van God, dat wij zo leren denken. Wij zien ook hier uit, hoe wij de volmaaktheid in God ontvangen door Christus.

Wij gaan nu zien, welke betekenis de cherubs hebben tot zover die van uit het Verzoendeksel komen.

Wie zijn deze? Wat is hun oorsprong? Het Verzoendeksel.

En wat is hun bestemming, hun doel? Waar had God Zijn troon? Tussen deze cherubs van de heerlijkheid, op het Verzoendeksel!

Het Verzoendeksel is eigenlijk met de Ark, de troon en de cherubs zijn a.h.w. de zijwanden van die troon, waarin God Zijn troon en woning heeft, Zijn rust.

Over deze cherubs spreekt Ex.25 vers 18: *"En gij zult twee cherubs van goud maken, van gedreven werk zult gij ze maken, aan de beide einden van het verzoendeksel. Maar één cherub aan het ene einde en één cherub aan het andere einde; uit één stuk met het verzoendeksel zult gij de cherubs op zijn beide einden maken".*

Deze cherubs mochten dus niet apart gemaakt worden, maar uit één stuk mét het Verzoendeksel, moesten zij uit één klomp goud geslagen worden. Zij kwamen dus uit het Verzoendeksel voort, zijn er letterlijk "uitgedreven"; evenals de hele Kandelaar uit één stuk gedreven was: Christus en Zijn Gemeente.

Hier zien wij het eindresultaat, de verzoening, want, zoals wij al gezien hebben, was het Verzoendeksel Jezus Christus als het geslachte Lam.

Hij is uit Gods goud, uit de heerlijkheid van de Vader, want goud is het beeld van Gods heerlijkheid.

Door de wonden van het geslachte Lam is de verzoening tot stand gebracht en uit die verzoening zijn deze twee wonderbare wezens, de cherubs, voortgekomen, die voor alle eeuwigheid de heerlijkheid van Gods troon zullen uitmaken, met het Lam Zelf, onverbrekkelijk aan elkaar verbonden.

Want die cherubs kunnen nooit van het Verzoendeksel loskomen: het is één geheel, zij zijn er uit voortgekomen.

Zien wij hier niet het uiteindelijke, wonderbare beeld van Christus en Zijn Gemeente?

Waarom dan twee cherubs?

Door de hele Bijbel heen vinden wij deze wonderbare Gemeente van Christus, die Hij vóór de grondlegging van de wereld gekend heeft. Dit is het geheimenis van God, dat verborgen is gebleven in God, totdat Hij het aan Paulus openbaarde (Eph.3); de Gemeente, waarin God Zijn heerlijkheid zal hebben van eeuwigheid tot eeuwigheid. Dat was dus Gods plan al van vóór de grondlegging van de wereld, want Hij zag de Gemeente al in Christus, als de vermenigvuldiging van Christus; zo zal de Gemeente ook tot eeuwigheid die heerlijkheid van de Vader met Christus delen.

Tot deze heerlijkheid zijn wij dus geroepen. Onze natuurlijke staat is niet van eeuwigheid, want wij komen uit Adam voort; vergankelijke mensen. Maar als wij de nieuwe staat in Christus hebben gekregen, hebben wij de Christus-staat, en dan hebben wij deel aan die eeuwigheids-staat; want God bouwt in Jezus Christus een onvergankelijke tempel, een onvergankelijke woonstede voor Hem, niet met vergankelijke materialen, met sterfelijke mensen, maar met onvergankelijk materiaal.

Daarom moeten wij eerst sterven aan onze onvergankelijkheid, om in Christus de onvergankelijkheid aan te doen, en om dan door Hem gebouwd te worden tot een tempel Gods.

God verlost de mens niet voor zichzelf om verlost te zijn; maar God verlost de mens met het enige doel, om in hem Zijn heerlijkheid te hebben.

Daarom zullen wij ook onze lichamen Hem stellen tot een Gode welgevallig offer, om een levende steen te zijn.

Kom tot Hem, de levende steen Christus en laat uzelf ook als levende stenen bouwen, tot een geestelijk huis.

Wij lezen in Eph.3 vers 21: *“Hem(God de Vader),zij de heerlijkheid in de Gemeente en in Christus Jezus tot in alle geslachten van eeuwigheid tot eeuwigheid”*.

Hém zij de heerlijkheid!

De meeste mensen denken: “als wij het maar heerlijk krijgen”, en willen alleen dáárom verlost worden.

Maar dat is een heel scheef beeld van de zaak, want in wezen zijn zij nog die oude Adam, de egoïst, die alles naar zichzelf wil halen. Daarom wordt er vandaag een evangelie gebracht, dat zegt: “Kom maar halen”!

Het kruis wordt wel gebracht, maar dat is een vals kruis, een vals evangelie.

Want het ware evangelie zegt: “Kom alles brengen, je hele oude mens”!

Wij worden niet verlost voor onszelf, maar om de levende God te dienen, opdat God Zijn heerlijkheid en eer in ons krijgt.

De moordenaar aan de linkerkant van Jezus wilde ook wel verlost worden, natuurlijk! Wie zou niet verlost willen worden van zijn kwalen, ziekten en narigheid. Iedereen wel!

Maar waarom wilde die moordenaar verlost worden? Om zijn eigen leventje weer te leven voor zichzelf.

De andere echter zei alleen: *“Heer, wees mij genadig”!* Hij gaf Jezus de eer. *“Wie zijn leven zal willen behouden, die zal het juist verliezen, maar wie zijn leven zal willen verliezen om Mijnen wil, die zal het vinden”*.

De beide cherubs, voortkomende uit het Verzoendeksel, vormen een wonderbaar beeld van de Gemeente, die uit Hem voortgekomen is, bloed van Zijn Bloed, vlees van Zijn vlees.

Ex.25 vers 20 zegt: *“De cherubs zullen twee vleugels uitgespreid houden naar boven, met hun vleugels het verzoendeksel bedekkende en hun aangezicht naar elkaar gericht; naar het verzoendeksel zullen de aangezichten van de cherubs gericht zijn”*.

Zij houden steeds de blik gericht op het Lam, voor hen geslacht.

Daarom is de Gemeente ook de Bruid, straks de Vrouw van het Lam, uit Hem voortgekomen. Waar moeten wij dus altijd naar kijken? Naar onszelf, of naar de voorganger of gemeente? Nee! Alleen naar Jezus, het geslachte Lam en dat volgen; dat is de Heerlijkheid!

Hebr.2 vers 10 spreekt daarvan: *“Want het voegde Hem(God, de Vader) om Wie en door Wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman van hun behoudenis door lijden heen zou volmaken. Want Hij(Jezus Christus), die heiligt, en zij, die geheiligd worden, zijn allen uit Eén(uit God); daarom schaamt Hij Zich niet, hen broeders te noemen”*.

En in vers 13 staat: *“Ziehier, Ik en de kinderen, die God Mij gegeven heeft”*.

Een wonderbaar geheel; dat verzoendeksel met deze wezens, die de heerlijkheid van God hebben.

Waarom twee cherubs?

Deze wonderbare Gemeente neemt God uit Israël én uit de heidenen.

Zo vinden wij steeds de openbaring van twee in de hele Schrift terug.

De hogepriester moest op de Pinksterdag twee broden in zijn hand hebben, één uit de heidenen en één uit Israël.

“Uit Israël”, want niet heel Israël wordt geroepen; maar er worden velen uit Israël geroepen, zoals de eerste elf apostelen. Later werden bij Cornelius uit de heidenen toegevoegd.

Zo hebben wij ook gezien dat de cherubs van hetzelfde goud zijn als het verzoendeksel; dat betekent dus:

Uit Hem voortgekomen hebben zij volledig de Christusnatuur ontvangen, uit Zijn lijden, sterven en opstanding.

Johannes zegt ook:

“Nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is”.(Joh.3 vers 2)

Zo heeft ook de Gemeente de heerlijkheid van Christus en door Christus de heerlijkheid Gods.

Wat zien wij nog meer?

Zij zijn als het ware uit het Verzoendeksel opgestaan, want het zijn opstandingsheiligen. Hier hebben zij niet meer het menselijke, sterfelijke lichaam, maar het opstandingslichaam ontvangen, het verheerlijkte lichaam.

Zolang wij nu nog in dit sterfelijke lichaam van zwakheid zijn, vol oneer, zijn wij nu minder dan de engelen.

Hebr.2 vers 6 zegt daarvan: *“Maar, iemand heeft ergens betuigd, zeggende: Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, of des mensen zoon, dat Gij naar hem omziet? Gij hebt hem voor een korte tijd beneden de engelen gesteld”, -maar-“met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond”*.

Wij zullen delen de troon van God, indien wij hier met Hem willen lijden; niet koning willen zijn en heersen, maar verdrukking willen lijden en in die nederigheid van Jezus wandelen.

Paulus zegt in Rom.8 vers 17-b:

“Indien wij hier met Hem willen lijden, is dat, om ook met Hem verheerlijkt te worden”. Maar niet eerder.

Paulus zegt in Rom.8 vers 18: *“Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden”.*

Jezus zegt in Luc.20 vers 35:

“maar die waardig gekeurd zijn deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen. Want zij kunnen niet meer sterven; immers zij zijn aan de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen van de opstanding zijn”.

Nú zijn wij beneden de engelen, maar dan boven de engelen gesteld. Waarom is dit afgebeeld als cherubs?

Het was Gods plan van eeuwigheid tot eeuwigheid, dat uit het mensengeslacht deze heerlijke Gemeente zou komen.

Wij weten, hoe onze voorouders Adam en Eva in zonde vielen. Vóór de zondeval verkeerde God met hen in het Paradijs.

Hij wandelde met hen, Hij woonde daar van tijd tot tijd naast en bij Adam en Eva. Maar ná de zondeval werden zij uit het Paradijs verdreven, uit de Hof, en toen heeft God plaatsvervangers aangesteld voor die mensen: n.l. de cherubs. En nu lezen wij, dat God altijd woont en troont tussen de cherubs.

Dit ziet Jesaja evenals Ezechiël in een visioen.

Toen de mens viel, moest God cherubs aanstellen; maar heeft dit een streep door Gods plan gehaald, een plan, dat Hij al had vóór de grondlegging van de wereld? Nee, dat kon niet. God had dit in Zijn plan besloten en ook dat deze cherubs plaatsvervangers zouden blijven, totdat God Zijn heerlijk doel bereikt zal hebben in Jezus Christus, en uit het mensengeslacht Zich een Gemeente gemaakt zal hebben, die eeuwig Zijn Godsgebouw zal zijn, bestaande uit levende stenen, die eeuwig bij Hem zullen zijn, en waarin Hij Zijn heerlijkheid zal hebben.

Dan gaan deze cherubs weg en de Gemeente wordt de plaats, waar God Zijn woning heeft.

In Openb.21 vers 2 lezen wij:

“En ik zag de heilige stad, een nieuw Jeruzalem, neerdalende uit de hemel van God, getooid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een luide stem van de troon zeggen: Zie, de tent (tabernakel, woonstede) van God is (bij de cherubs? Nee)-bij de mensen en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn”.

Verder zegt Openb.22 vers 3-5:

“En niets vervloekts zal er meer zijn. En de troon van God en van het Lam zal daarin zijn en Zijn dienstknechten zullen Hem vereren en zij zullen Zijn aangezicht zien en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn. En er zal geen nacht meer zijn en zij hebben geen licht van een lamp of licht van de zon nodig, want de Here God zal hen verlichten en zij zullen als koningen heersen tot in alle eeuwigheden”.

Hier zien wij dus de uiteindelijke heerlijkheid: Christus als het geslachte Lam, de zetel van die troon en de Gemeente de zijwanden ervan. Christus het fundament en de Gemeente de bovenbouw.

Die van Christus zijn, houden op man en vrouw te zijn; maar er komt een heel nieuwe staat, de staat van het zoonschap Gods en van de heerlijkheid van Christus. Dit is bijzonder voor de Gemeente weggelegd.

Daarom zegt Jezus: *“Zij zijn aan de engelen gelijk”.*

Alles van de tabernakel was gemaakt door de kinderen Israëls, maar het Goddelijk model op de berg getoond, én in elkaar gezet en opgericht, zoals wij lezen in Ex.25 vers 40:

“Zie nu toe, dat gij alles maakt naar het model, dat u op de berg getoond is”. En in Ex. 26 vers 30:

“dan zult gij de tabernakel oprichten overeenkomstig het plan dat u op de berg getoond is”.

Ook de oprichting geschiedt naar een plan. De Heer bouwt de Gemeente naar Zijn plan, maar niet in een vorm, zoals ons dat wel lijkt.

Hij maakt het materiaal en Hij bouwt, en richt haar ook op naar Zijn plan.

Mozes moest de tabernakel in de woestijn oprichten, als beeld van de Middelaar Jezus, en dan moest hij alles zalven met de heilige zalfolie. En toen alles gezalfd was, kwam de heerlijkheid Gods en vervulde deze tabernakel. Dan komt ook het vuur op het altaar.

In het kort willen wij nog zien de vervulling hiervan.

Jezus Christus is in de eerste plaats Zelf deze Tabernakel, gemaakt naar het beeld van God, geboren uit de maagd Maria onder de wet, Die geleefd heeft onder die wet onberispelijk naar de wil van de Vader, en Zich geheel naar Gods wil overgegeven heeft om gedoopt te worden in de Jordaan.

12.

Toen werd die Tabernakel opgericht, en ontving Hij de zalving, kwam de Heilige Geest op Hem en de heerlijkheid van God nam bezit van Hem.

Zoals de tabernakel daarna veertig jaar door de woestijn ging, zo ging Jezus Christus, nadat Hij opgericht was en gezalfd met de Heilige Geest, veertig dagen de woestijn in, om verzocht en beproefd te worden, om daarna het grote werk Gods te gaan doen, en te volbrengen.

In de tweede plaats zien wij de tabernakel vervuld, als Jezus voor het eerst Zijn Gemeente gaat bouwen, en de eerste levende stenen samengevoegd worden tot een levend gebouw, de eerst-gekochten met Zijn dierbaar bloed.

Het waren de 120, die daar samen vergaderd waren, op bevel van Jezus; en allen werden gedoopt en vervuld en gezalfd met de Heilige Geest en de heerlijkheid Gods kwam in hun midden.

Toen ging deze levende Tabernakel vanuit Jeruzalem naar Judea en Samaria tot aan de einden van de aarde en nog steeds voegt Jezus levende stenen samen.

Elke levende steen, die niet alleen door Zijn bloed gereinigd en gekocht is, maar die zich nu ook als een levende steen wil geven om gebouwd te worden tot een geestelijk huis, zal Jezus dopen en vervullen en zalven met Zijn Heilige Geest.

Niet dus om iets voor ons zelf te zijn, maar om ons geheel te geven en te verliezen als het ware in Hem en Zijn Gemeente.

Daar is de doop met de Heilige Geest voor, niet om iets te zijn, maar juist om zelf op te houden iets te zijn, en om te zijn van die ander, want: zij gaven zich eerst aan de Here en toen aan elkaar.

“Gij zijt door één Geest tot één lichaam gedoopt”, zegt Paulus.

Zo is elke steen, die niet alleen verlost wil worden, maar gaat verstaan, waartoe hij verlost is geworden, n.l. om de levende God te dienen, om nu te leven voor Hem, die voor ons stierf en opstond uit de doden, opdat God en Christus hun heerlijkheid in ons zullen hebben en wij dus ons aan Hem en aan elkaar zullen geven, zó is elke steen gereed om gezalfd en opgericht te worden.

Toen Jezus Zich gaf in de Jordaan en Zich met zondaren gelijkstelde, gaf Hij Zich volledig en ontving toen de zalving.

Dat is ook van toepassing op iedere levende steen, die zich wil geven.

In Ex.40 lezen wij, dat de tabernakel opgericht werd op de eerste dag van de eerste maand, dat is dus op Nieuwjaar.

In de derde plaats komt er ook nog een heerlijke laatste vervulling.

Als al het materiaal aanwezig is, zal Jezus opnieuw deze tempel oprichten, maar nu in zijn opstandings-heerlijkheid, in zijn volmaaktheid.

Dan komt Hij en trekt de hele Gemeente tot Zich, en zullen wij nog een zalving van de Heilige Geest ontvangen, waar wij nu nog geen flauw idee van hebben. Dan zullen wij een werkelijk nieuw Pinksteren beleven!

Dan zal de heerlijkheid van Pinksteren zo machtig worden dat dit sterfelijke lichaam ogenblikkelijk a.h.w. door Gods vuur verteerd en veranderd wordt in een opstandingslichaam. Degenen die ontslapen zijn, zullen opstaan uit de doden en dan zullen de levenden veranderd worden en zó zullen allen samengevoegd worden tot één wonderbare tempel, tabernakel, die de “Grote Mozes” opricht en dan is het een nieuwe tijd, die aanbreekt, een Goddelijk Nieuwjaar met een grote nieuwe “Eén”!

Eerst zal de bazuin klinken voor de Gemeente, en die in Hem ontslapen zijn, zullen het eerst opstaan.

Bij de tweede stoot van de bazuin zullen de levenden in een punt des tijds veranderd worden, en dan richt Hij Zijn eeuwig Godsgebouw op, niet meer als een tabernakel, om door de woestijn te gaan, maar als de eeuwige tempel van Salomo.

Dan heeft het acaciahout zijn werk volbracht, die vergankelijke, want de tempel van Salomo werd niet van acacia- maar van cederhout gemaakt, hout, dat van de Libanon kwam.

Het acaciahout is het beeld van het vergankelijke, het verderfelijke, waar direct de worm in zit en het rottingsproces, dat is ons sterfelijk lichaam; maar dan wordt het veranderd in cederhout, d.w.z. het opstandingslichaam.

In cederhout zit een olie-harsachtige stof, die elke worm en insect doodt; het opstandingsleven heeft de dood overwonnen en is onvergankelijk en zal verrijzen in heerlijkheid!

Dit sterfelijke zal onsterfelijke aandoen, die vergankelijke onvergankelijkheid aandoen; dit lichaam nu nog in oneer, zal dan een heerlijkheidslichaam worden.

Als Jezus Christus die eeuwige tempel opricht, die niet door de woestijn gaat, maar die bestemd is voor het hemels Jeruzalem, dan zal God daarin Zijn heerlijkheid krijgen.

Groot is onze roeping, heilig, driemaal heilig onze taak; ontwaak dan, kinderen van God, ontwaakt!

Het is de tijd, om het uur uit te kopen, waar de dagen boos zijn.

Wordt u bewust, waartoe God u verlost heeft, waartoe u gered bent. Niet voor uzelf, maar voor Hem, die u kocht met de dure prijs van Zijn levensbloed, om het eigendom van Hem te zijn, opdat God, de Eeuwige en Jezus Christus, het geslachte Lam, hun eeuwige heerlijkheid in u en mij zouden krijgen. Hém alleen alle wijsheid en kracht en sterkte van nu aan tot in alle eeuwigheden!

EINDE.